

ANNE WEST

Winter in de kleine theetuin

Kort
winterverhaal

Anne West

Winter in de kleine theetuin

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

‘Twee dagen? Je maakt een geintje zeker.’ Tirza Rijneveld keek haar vader verbijsterd aan.

‘Twee dagen,’ herhaalde hij.

‘Maar dat red ik nooit.’

‘Wat de klant wil, dat krijgt hij.’

‘Twee dagen, pap. Hoe ga ik dat doen?’

‘Als iemand het kan, ben jij het.’

Tirza veegde haar handen af aan haar overall. ‘Wie is die klant?’

‘De theetuin in De Koog. Ze willen voor de winters een tijdelijke overkapping.’

‘O ja, ik heb gehoord van die theetuin. Ik dacht dat de eigenaresse zo aardig was.’

‘Die had ik niet aan de lijn. Het spijt me, Tirza, maar we kunnen het geld goed gebruiken.’

Tirza knikte. Dat hoefde haar vader haar niet uit te leggen. ‘Oké, welke willen ze? Ik zal het op de wagen laden.’

Haar vader gaf haar het model door en Tirza liep het kantoortje uit, de loods in en over het terrein naar de geparkeerde vrachtwagen. Voorzichtig reed ze de grote loods binnen, waarna ze de shovel pakte en op zoek ging naar het pakket voor de tijdelijke overkapping. Twee dagen. Zonder hulp waarschijnlijk, want dat konden ze niet betalen. Misschien kreeg ze haar broer zo gek dat hij zijn geliefde administratie in de steek liet voor wat stevig bouwwerk.

Behendig laadde ze met de shovel het hout op de vrachtwagen. Dit klusje had ze al vele keren eerder gedaan. Ze sjoerde het hout vast en controleerde nogmaals of ze alles had. Daarna reed ze het korte stukje naar De Koog, de badplaats van Texel. Geweldig, geen parkeerplek bij de theetuin, zag ze meteen. Haar grote vrachtwagen hield alle verkeer op. Nou ja, het moest maar. Ze stapte uit en liep de kleine bakkerij aan de voorkant van de tuin binnen. In de bakkerij stond een vrouw van ongeveer haar leeftijd met een kleurige schort voor bij een aanrecht met haar handen in het deeg.

‘Hoi,’ zei Tirza. ‘Ik kom de overkapping neerzetten.’

‘O, wat fijn. Ik ben Fleur,’ zei de vrouw.

‘Tirza.’

‘Maarten is in de tuin. Hij gaat hierover,’ zei Fleur. ‘Maar ik ben blij dat je er bent. Loop maar door. Lust je straks nog iets lekkers?’

Tirza keek naar de vitrines in de bakkerij, waar de heerlijkste taartjes in stonden. Taartjes gericht op de naderende winter, bedacht ze. Weelderig gebak met noten, appels en chocolade, en in de keuken rook ze de heerlijke geur van kaneel. ‘Nou, ik lust wel wat straks. En ik wil later ook wat meenemen voor mijn vader.’

‘Prima, ik zorg voor een lekker pakketje,’ zei Fleur.

Tirza knikte haar toe en liep door de tuin in. Het was er fris. Een koude wind blies nog een vage dennengeur de tuin in van de bomen achter de muur. De plantenbakken in de tuin waren al leeg en er zaten nog maar een paar gasten buiten. Tirza begreep meteen de noodzaak van de overkapping. Achter in de tuin stond een man in een maatpak. Was dat Maarten? Aarzelend liep ze naar hem toe. Nee, dit kon de aannemer niet zijn. Hij zag er zo netjes uit. Veel te netjes. Opeens voelde Tirza zich in haar roze overall niet op haar gemak. Onzeker haalde ze een hand door haar verwarde haren. Had ze daar vanochtend wel een kam doorheen gehaald? Nee, dat was niet heel waarschijnlijk.

‘Eh, pardon?’

‘Ja?’ De man draaide zich naar haar om.

‘Ik kom de overkapping maken.’

Hij staaarde haar aan. ‘Jij?’

‘Ja, ik.’ Tirza schoot meteen in de verdediging. Weer zo’n klant vol vooroordelen omdat ze een vrouw was.

‘Alleen?’

‘Ja. Hoezo?’ Tirza sloeg haar armen over elkaar en keek de man vragend aan. Oké, dat alleen die overkapping bouwen was min of meer noodgedwongen. Haar vader had onlangs hun laatste vaste kracht moeten ontslaan. Nu deed Tirza al het zware werk alleen, soms met hulp van haar niet zo happige broer.

‘Gewoon een vraag,’ zei de man. ‘Ik ben Maarten de Waard, de aannemer.’

‘Tirza Rijneveld. Kan ik alles gaan uitladen?’

‘Ja, het moet hierheen.’

Tirza slikte en keek de tuin rond. Ze moest het bouwpakket uitladen met een shovel die op de vrachtwagen zat, maar ze kon moeilijk door de bakkerij gaan rijden met dat ding. De enige andere toegang was het poortje in de muur die uitkwam op het fietspad door het bos achter de tuin. Shit, dit werd een hele klus.

‘Is er een probleem?’ vroeg Maarten.

‘Nee, hoor. Geen probleem.’ Tirza liep naar het poortje en stapte de tuin uit. Meteen stond ze in het duinbos. Ze volgde het fietspad dat op de weg naar het strand uitkwam. Dat werd heel veel heen en weer rijden, maar ze had geen keus. Ze liep om het blokje huizen heen naar de vrachtwagen en reed deze naar het einde van het fietspad. Met een diepe zucht begon ze met het uitladen en verslepen van het enorme bouwpakket. Na tien keer heen en weer rijden met de shovel en eindeloos sjouwen, had ze er genoeg van. Ze greep naar haar mobiel en belde haar broer.

‘Hé, zus.’

‘Heb je even tijd?’

‘Niet echt.’

‘Ik ben hier in mijn eentje een enorm pakket aan het uitladen. Ik kan wel wat hulp gebruiken.’

‘Jullie hadden Gerrit niet moeten ontslaan.’

‘We hadden geen keus, het geld was op.’

‘Ik heb het druk, Tirza.’

‘Luister, het duurt maar een paar uurtjes en ik...’

Verbijsterd luisterde Tirza naar de kiestoon. Nou ja, zeg. Aan haar broer had ze ook niets. Verbeten klemde ze haar kaken op elkaar en laadde de volgende serie planken uit. Gewoon doorgaan.

In de tuin bekeek Maarten keurend de goederen. ‘Lukt het?’

‘Ja, hoor.’

‘Kan ik iets doen?’

‘Nee,’ zei Tirza trots. Zonder hem nog verder aan te kijken, draaide ze zich weer om, om de volgende lading te halen. Met een stel zware palen op de shovel reed ze terug. Maarten stond er nog steeds, dit keer met zijn mobiel in zijn handen.

‘Er staat op jullie site dat een deskundig team de overkapping in elkaar komt zetten,’ zei hij.

‘Ik ben deskundig,’ zei Tirza.

‘Ja, dat geloof ik meteen, maar je bent geen team.’

Shit, ze moest vanavond gelijk die site aanpassen.

‘Gewoon nieuwsgierig, hoor, maar hoe ga je in je eentje die palen in de grond krijgen?’ vroeg Maarten.

Tirza beet op haar lip. Dat was een vraag die haar ook al een paar uur bezighield. Maar dat kon ze niet aan hem laten blijken. Straks raakte ze deze klus kwijt en dat mocht echt niet gebeuren. ‘De hulptrouwen komen later.’

‘Echt?’

‘Ja, natuurlijk. Wij runnen een professioneel bedrijf,’ zei Tirza. Ze moest zo even wat vrienden appen. Hopelijk hadden zij wel tijd.

‘Ik heb anders nog wel wat mensen die ik kan laten overkomen,’ zei Maarten.

O ja, natuurlijk, en dan een lagere prijs bedingen. Ze wist precies hoe dat ging. ‘Nee, dat is echt niet nodig.’

‘Oké, als jij het zegt.’ Maarten draaide zich om en verdween de bakkerij in.

Tirza haalde opgelucht adem en haalde het laatste deel van de lading op. De prachtige theetuin lag nu vol met houten planken en palen. Opeens zonk haar de moed in de schoenen. Hoe ging ze dit doen? Natuurlijk wist ze precies hoe ze de overkapping in elkaar moest zetten, dat was het probleem niet. Maar ze had hulp nodig. Ze kon niet in haar eentje de grote steunpalen omhooghouden en tegelijkertijd vastzetten. Dat had Maarten natuurlijk allang gezien. Tirza greep haar telefoon en scrolde door haar contacten. De meeste mensen die ze kende waren nu ook aan het werk. Waar moest ze in vredesnaam hulp vandaan halen?

‘Jij zult wel trek hebben.’ Fleur kwam de tuin in met een gebakje op een schoteltje in haar handen.

‘O, wat lief,’ zei Tirza dankbaar.

‘Lukt het allemaal?’

‘Geen zorgen.’

‘Ga je dit in je eentje doen?’ Fleur keek haar onderzoekend aan. Had die Maarten met haar gepraat?

‘Nee, natuurlijk niet.’ Tirza hoorde zelf hoe onzeker haar stem klonk. Opeens prikten er tranen in haar ogen.

‘Gaat het wel?’

Tirza slikte en prikte in haar gebakje. ‘Ja.’